

Normaal gesproken begin je niet over je zelf in de nieuwsbrief maar bewaar je dit tot aan het eind. Dit keer is het anders omdat het van invloed is geweest op het pas nu verschijnen van de nieuwsbrief.

Als gevolg van haperingen met mijn hart ben ik in januari van dit jaar onderuit gegaan en heb bij die val mijn enkel op drie plaatsen gebroken. Het herstel heeft een aantal maanden geduurd. Daarna was hier in Thailand de schoolvakantie begonnen zodat het ook weinig zinvol was om tussentijds terug te keren. Begin juni ben ik teruggegaan en heb alle activiteiten weer ter hand genomen.

Diploma`s 2016

Ook dit jaar hebben wij weer een aantal kinderen en jongeren gehad die hun diploma hebben gehaald.

Als eerste is dat Tidapoh.

Een 19 jarig meisje dat de 6^e klas van de middelbare school heeft afgerond en nu verdere opleiding volgt op de agrarische school in Sanpathon. Zij woont daar intern. Dam -haar bijnaam- is 19 jaar en komt van de Karenstam. Haar hut staat in de bergen ten westen van Chiang mai.

Uit hetzelfde dorp komt ook Saamkon. Hij is geslaagd voor de 3^e klas van de middelbare school en vervolgt nu het 2^e gedeelte. Hij is 15 jaar en de koerier van het tehuis. Je kan hem dus om een boodschap sturen. Inmiddels is hij bezig om zijn brommerrijbewijs te halen. Praktijk ervaring wordt hier het eerst opgebouwd!

Tidapoh en Saamkon met de huisvader

Chat chei is de 3^e persoon die zijn opleiding heeft afgerond. Hij heeft een 2 jarige vervolgopleiding gedaan na zijn 3 jarige technische opleiding. Hij komt uit Wiang Haeng, heeft geen identiteitspapieren en was een van de eerste jongeren die ik kende. Chat chei werkt inmiddels in een garage in de buurt van Chiang mai.

Ook Soeka komt uit dit dorp. Een wees van 19 jaar en hij heeft de technische school afgerond. Hij is inmiddels teruggekeerd naar zijn zus ver in de bergen. Soeka is acht jaar bij onze stichting geweest.

Chat chei

Soeka

In Sanpathon hebben zowel Tui als Suppon hun 2 jarige agrarische vervolgopleiding afgerond. Beide jongemannen komen

ook uit het Karendorp Mae tung saam. Zij zijn inmiddels aan het werk.

Tot slot heeft Bob, ook een van onze eerste jongeren zijn opleiding afgerond. Hij heeft na zijn voortgezette technische opleiding deze met een 3 jarige opleiding afgerond. Helaas heb ik van hem nog geen foto ontvangen.

Donaties

Abusievelijk is in de laatste nieuwsbrief weggebleven dat wij vorig jaar een donatie hebben gehad van het ING sociale projecten fonds waarmee zij personeelsleden ondersteunen die betrokken zijn bij zulke projecten en welke extra steun kunnen gebruiken.

Zowel de ING-bank als onze contactpersoon nog hartelijk dank voor de bijdrage.

Verder hebben wij een donatie ontvangen om zowel een tafeltennistafel als een computer te kopen. De eerste is al gekocht en de aanschaf van de computer staat nu op het programma. Ook deze donateurs hartelijk dank voor hun gift.

Ook de jongsten spelen mee

Stagiair

In het najaar van 2015 heeft onze stichting een stagiair gehad die onderzoek heeft gedaan naar onze kinderen en het tehuis.

Hieronder volgt zijn verslag:

Afgelopen winter (oktober 2015 – januari 2016) heb ik het geluk gehad om bij de stichting Hill Tribes' Children stage te mogen lopen. In het kader van mijn Bachelor International Studies aan de Universiteit Leiden verbleef ik daarom ruim drie maanden in Noord-Thailand en belandde ik middenin het dagelijkse reilen en zeilen van de stichting. In het algemeen gezien kan mijn rol daar het beste worden omschreven als consultant. Aan de hand van schoolopdrachten heb ik geprobeerd een zo goed mogelijk academisch beeld van de stichting te krijgen en naar aanleiding daarvan heb ik de stichting van goed advies proberen te voorzien. Om dit complete beeld te kunnen krijgen ben ik op vele plekken geweest, niet alleen om de stichting, maar ook om deze kinderen te leren begrijpen. Zo was ik niet alleen in het tehuis, maar ook in de twee studentenhuisen, op een lagere school en ook in een dorp waar veel van de Karen (stam) kinderen vandaan komen. Mijn eerste ontmoeting met de kinderen was bijzonder; de kinderen waren erg schuw voor deze 'enge' vreemde jongeman,

en konden nauwelijks met mij communiceren vanwege de taalbarriere, maar waren desondanks vriendelijk en beleefd. We hadden de kinderen net opgehaald toen ze terug kwamen van vakantie. En zodra ze in het tehuis aankwamen, gingen de kinderen als een geoliede machine te werk; De kippen werden gevoerd, de eieren geraapt, het hele terrein werd aangeveegd, de was gedaan en een ander begon snel het eten te bereiden. Na het eten werd er vlug afgewassen en werd er nog braaf een uur aan het huiswerk gezeten. Ik zag al snel dat er hier weinig meer verbetering te behalen viel. Althans niet in Thailand. Want hoe anders gaat dat bij kinderen/pubers/jongeren in Nederland (inclusief mijzelf)? Het antwoord daarop kunt u zelf wel invullen.

Twan en Ole

Naast dat het Karen dorp welke ik bezocht heb een ontzettend mooi gelegen dorp in de natuur is, en alleen daarom om al heel erg indrukwekkend, was het bezoek aan het dorp ook op een andere manier belangrijk. Het drukte mij met de neus op de feiten. Ik had tot dan toe alleen bergkinderen ontmoet die in de (te)huizen van onze stichting en vergelijkbare stichtingen woonden. Daar zag ik dat de kinderen het zeker niet slecht hadden voor Thaise begrippen. Echter, in de omstandigheden zoals die in dorp waren, zouden de kinderen moeten leven zonder de stichting; Erg hygiënisch was het er niet, de mensen deden erg zwaar werk op het land (ik mocht ook even meehelpen, hierna heb ik afgezien van een abonnement bij de sportschool), het eten was eenzijdig (voornamelijk witte rijst) en het dorp was wel erg afgelegen. Ook liep er een jongetje, van ongeveer zeven jaar oud, rond in het dorp met een op het oog ernstige huidziekte. Hij had er nog geen dokter voor bezocht, terwijl hij van zijn voorhoofd tot aan zijn hielen onder de wondjes zat. Ook niet onbelangrijk, en erg tekenend, was het dat ik, na tweeënhalve maand in Thailand te hebben verbleven, beter Thais sprak dan menig dorpsbewoner. Het lijkt mij duidelijk dat deze omstandigheden, op zijn zachtst gezegd, geen optimale omstandigheden zijn voor een kind om op te groeien, en een weinig hoopvol toekomstperspectief bieden. De stichting maakt dan ook, ten minste op individueel gebied, een hoop verschil. De kinderen krijgen goede zorg en begeleiding, het eten is gezond, voldoende en gevarieerd en het was nu extra mooi om studenten te spreken die door de stichting, ondanks de situatie waarin ze geboren werden, de reële hoop konden koesteren op een mooie baan, zoals accountant, Engels docente of douanebeambte. Ook met de schuwheid van de kinderen kwam het wel goed. Na een paar potjes voetballen en een rondje

ijsjes trakteren was het ijs al snel gebroken. Het was dan ook moeilijk afscheid te nemen van deze kinderen. Gelukkig is er tegenwoordig met Facebook, ja dat bestaat ook aan de andere kant van de wereld, een hoop mogelijk en word ik zo nu dan nog steeds door enkele kinderen op de hoogte gehouden van hun ontwikkelingen. Zo kon ik gelukkig vanuit Nederland hun behaalde diploma's aan de technische beroepsopleiding. Dit zijn jongeren waar de stichting met recht trots op mag zijn, net als de andere jongeren die een diploma halen. Het is immers de stichting die hun opleiding faciliteert, uiteindelijk moeten ze zelf, net als ieder kind, dat papiertje nog zien te behalen.

Khobkhun mak krab!

Abe, Twan en Aloe

Namens alle kinderen wil ik Twan hartelijk bedanken voor zijn advies, voorstellen en aanwezigheid bij ons.

Tot slot wil ik opnieuw iedereen bedanken voor uw donaties en giften.

Namens de stichting,

Joop Rieff

Postbanknummer nl 85 ingb 0004670204
Secretariaat: Hoofdstraat 66 3314 BE Dordrecht
Website: www.hilltribeschildren.nl

Anbi beschikking belastingdienst per 15 augustus 2008
Inschrijving kamer van koophandel 24435595
Fiscaal nummer: 819420785